

НЕДОТОРКАННІСТЬ ПРИВАТНОГО ЖИТТЯ ЯК ОБ'ЄКТ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ

І. ПРИСЯЖНЮК

*кандидат юридичних наук,
ректор Національної академії прокуратури України*

Україна, яка прагне стати частиною європейського співтовариства, повинна створити такі законодавчі механізми реалізації прав людини, які підкріплені реальними гарантіями їх охорони. Відповідно до ст. 3 Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. А права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (ст. 3 Основного Закону). Важливою складовою такого механізму є кримінально-правова охорона права на недоторканність приватного життя. У чинному Кримінальному кодексі України (далі — КК України) міститься ціла низка норм, що передбачають відповідальність за порушення цього права. Право на недоторканність приватного життя — це одне з найважливіших з-поміж інших прав у будь-якому демократичному суспільстві.

Відтак забезпечення його кримінально-правової охорони є складовою такої юридичної функції кримінального права, як охоронна. Для цього важливо визначити обсяг поняття «право людини на недоторканність приватного життя», а також його соціально-правову природу.

У науковій літературі дослідженню відповідної проблеми приділяли увагу такі вчені, як П. Андрушко, Н. Акініна, О. Горпинюк, Ю. Дунаєва, Б. Кадніков, Н. Карпуніна, І. Король, С. Лихова, П. Макєєва, В. Навроцький, І. Шевченко, М. Хавронюк, Х.-А. Хазретович та ін. Однак у наукових працях цих дослідників проблема соціально-правової природи права людини на недоторканність приватного життя як об'єкта кримінально-правової охорони комплексно не аналізувалася.

Мета статті — дослідити особливості соціально-правової природи права людини на недоторканність приватного життя як об'єкта кримінально-правової охорони.

Переходячи безпосередньо до дослідження, зауважимо, що право на

недоторканність приватного життя не є абсолютним. Адже будь-яка людина живе в соціумі, а отже, не може бути повністю вільною та ізольованою від суспільства. Тому й право на недоторканність приватного життя завжди обмежене соціальним контролем. Держава для уникнення свавілля повинна закріплювати межі втручання у приватне життя на законодавчому рівні. Так, у рішенні Конституційного Суду України (далі – КСУ) від 20 січня 2012 р. роз'яснено, що «інформацією про особисте та сімейне життя особи є будь-які відомості та/або дані про відносини немайнового та майнового характеру, обставини, події, стосунки тощо, пов'язані з особою та членами її сім'ї, за винятком передбаченої законами інформації, що стосується здійснення особою, яка займає посаду, пов'язану з виконанням функцій держави або органів місцевого самоврядування, посадових або службових повноважень. Така інформація про особу є конфіденційною» [1]. Таким чином, у цьому рішенні наголошується, що право на недоторканність приватного життя людини обмежується особистою інформацією та не поширюється на інформацію, що стосується здійснення функцій службової особи.

Американські юристи називають право на надоторканість приватного життя «прайвесі». Це слово вперше було вжито у США 1890 р. Саме у цей час було опубліковано статтю американських юристів С. Уоррена та Л. Брендайса «Право на прайвесі», яка зазвичай перекладається українською мовою як «право бути залишеним у спокої» [2]. Відомий американський юрист Е. Вестін у своїй науковій праці «Приватність та свобода» виокремив чотири види прайвесі: 1) *personal autonomy* – це стан, коли людина зали-

шається наодинці зі своїми думками та звільнена від спостережень з боку інших осіб; 2) *emotional release* – стан, за якого існує можливість зупинити комунікацію з іншими особами; 3) *self-evaluation* – анонімність, стан, коли людина, яка перебуває у громадському місці, прагне залишитися невпізаною; 4) *limited and protected communication* – стан, який передбачає добровільне підтримання зв'язків з визначеним колом осіб [3, 8]. Таким чином, як стверджує цей дослідник, у соціумі неможливо заборонити іншим особам стежити за людиною. Саме у цей спосіб проявляє себе соціальний контроль над правом на приватність, про який ішлося вище.

Вперше основні компоненти права на недоторканність приватного життя було закріплено у ст. 12 Загальної декларації прав людини Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) від 10 грудня 1948 р. У ній передбачено, що «ніхто не може зазнавати безпідставного втручання у його особисте і сімейне життя, безпідставного посягання на недоторканність його житла, тайну його кореспонденції або на його честь і репутацію. Кожна людина має право на захист закону від такого втручання або таких посягань» [4]. Фактично таке ж положення було відтворене в інших міжнародних документах: у Міжнародному пакті про громадянські і політичні права (ст. 17) [5] та у Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) (ст. 8) [6].

Таким чином, відповідно до цих міжнародних документів можна виокремити такі складові права на недоторканність приватного життя: право на недоторканність особистого (приватного) життя; право на недоторканність сімейного життя; право на недоторканність житла; право на недоторканність осо-

бистої кореспонденції; право на честь та репутацію.

У Конституції України право на недоторканність приватного життя закріплене в декількох статтях. Так, у ст. 30 передбачено гарантію недоторканності житла; у ст. 31 — таємниці листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції; у ст. 32 передбачається, що ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України [7]. Таким чином, і Конституція України також виокремлює ті самі компоненти права на недоторканність приватного життя, що й міжнародні документи, за винятком права на честь та репутацію особи.

У правовій доктрині дослідження права на недоторканність приватного життя здійснювалося вченими-конституціоналістами. Окремі з них включають у зміст цього права ті компоненти, що передбачені у міжнародних документах, які аналізувалися вище, а також вказують на додаткові. Так, на думку О. Котієвої право на недоторканність приватного життя охоплює: 1) недоторканність житла; 2) фізичну, а також психічну (моральну) недоторканність; 3) недоторканність комунікацій; 4) інформаційну недоторканність; 5) анонімність й усамітнення; 6) недоторканність сімейного життя [8, 18]. Е. Цадикова пропонує розглядати право на недоторканність приватного життя на двох рівнях: як самостійне суб'єктивне право та як комплекс його змістовних компонентів, до яких цей науковець відносить право на недоторканність особистої таємниці, право на недоторканність сімейної таємниці, право на таємницю листування, телефонних та інших переговорів, поштових, телеграфних та інших повідомлень особистого характеру,

право на недоторканність житла, право на таємницю інформації про приватне життя особи [9, 10].

Інші вчені, навпаки, пропонують звужене коло компонентів права на недоторканність приватного життя. Зокрема, на думку С. Мамедова, воно включає недоторканність приватного життя, яка охоплює недоторканність всього того, що стосується окремого індивіда, а також недоторканність сімейного життя, яка стосується сім'ї як соціального інституту [10, 13–14]. І. Петрухін зводить право на особисте життя до сукупності гарантованих таємниць [11, 14]. В. Сєрьогін вважає, що «ототожнення права на недоторканність приватного життя з набором інших конституційних прав людини, якими є право на таємницю житла, комунікацій, є недостатньо коректним. Адже не дарма в конституціях та міжнародно-правових актах ці права закріплені в різних статтях: вони є суміжними з правом недоторканності приватного життя, але виходять далеко за межі останнього. <...> Право на недоторканність приватного життя і право на недоторканність житла та право на таємницю комунікацій слід розглядати як суміжні права, які значною мірою перетинаються за змістом, але не поглинаються одне одним» [12, 93]. Водночас цей науковець у змісті права на недоторканність приватного життя виокремлює такі компоненти (правомочності): «І. За аспектами приватного життя: право на фізичну (тілесну, тактильну) приватність, право на фонетичну (звукову) приватність, право на візуальну (зорову) приватність, право на одорологічну (запаху) приватність, право на географічну (дислокаційну) приватність, право на інформаційну приватність (у т. ч. на таємницю особистого і сімейного життя). ІІ. За станами приватності:

право на усамітнення (особисту автономію, право на інтимність (обмежене й захищене спілкування), право на автономність (бути невпізнаним), право на нестриманість (емоційне вивільнення), право на автономність (регулятивно-польову автономію), право на утаємниченість (таємниці приватного життя). III. За вимірами: право на просторову приватність (власний фізичний простір), право на часову приватність (час для приватного життя)» [12, 95–96].

Таким чином, на сьогодні не вдалося виробити єдиного підходу щодо соціально-правового розуміння поняття «право на недоторканність приватного життя».

На нашу думку, це право слід розглядати як антипод публічності. В українській мові слова «публічність» та «приватність» — антоніми. На думку Г. Романовського, приватне життя як категорія — це вододіл між публічним та приватним [13, 80]. Як слушно вказує І. Король, приватне життя, на відміну від громадського (публічного), характеризується індивідуальністю, тобто приватне життя — це та «сфера життєдіяльності людини, яка пов'язана з реалізацією останньою власних життєвих потреб та інтересів і нерозривно пов'язана з індивідом» [14, 26]. Саме ця ознака є основною та характеризує право на приватність загалом. При цьому цим правом, як було роз'яснено у рішенні КСУ від 20 січня 2012 р., особа, яка уповноважена на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, не може скористатися у повному обсязі. Адже інформація про неї відповідного змісту підлягає розголошенню та розповсюдженню (зокрема, це стосується фінансового контролю відповідно до Закону України «Про запобігання корупції» [15]).

Погодимось з точкою зору І. Король, на думку якої право на приватність повинно мати законний характер. Вона зазначає, що категорія приватності поширюється лише на таку «поведінку особи, що здійснюється у спосіб, не заборонений законом. Тобто реалізація власних правомочностей у сфері приватності не може порушувати права та законні інтереси інших осіб чи становити загрозу для суспільства і держави» [14, 26].

Право на недоторканність приватного життя не повинно контролюватися з боку держави. Однак у випадках, передбачених законодавством України, можуть визначатися межі втручання у приватне життя особи. Очевидно, що вони мають збігатися з тими межами, які закріплені у міжнародних документах. Так, відповідно до ч. 2 ст. 8 Конвенції органи державної влади не можуть втручатися у здійснення цього права, за винятком випадків, коли воно здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб [6]. Кримінальне процесуальне законодавство України передбачає, зокрема, певні гарантії дотримання права на недоторканність приватного життя у кримінальних провадженнях. Так, згідно з п. 8 ч. 1 ст. 7 Кримінального процесуального кодексу України (далі — КПК України) однією із загальних засад кримінального провадження є невтручання у приватне життя. Вона розкрита у ст. 15 цього Кодексу. Відповідно до її положень під час кримінального провадження кожному гарантується невтручання у приватне (особисте і сімейне) життя. Ніхто

не може збирати, зберігати, використовувати та поширювати інформацію про приватне життя особи без її згоди, крім випадків, передбачених цим Кодексом. Інформація про приватне життя особи, отримана в порядку, передбаченому цим Кодексом, не може бути використана інакше як для виконання завдань кримінального провадження. Кожен, кому наданий доступ до інформації про приватне життя, зобов'язаний запобігати розголошенню такої інформації. Окрім того, у КПК України закріплено такі гарантії дотримання права на недоторканність приватного життя: попередження захисників, а також інших осіб, які мають право на ознайомлення з протоколами про проведення негласних слідчих (розшукових) дій містять інформацію щодо приватного (особистого чи сімейного) життя інших осіб, про кримінальну відповідальність за розголошення отриманої інформації щодо інших осіб (ч. 2 ст. 254 КПК України); регламентація меж втручання у приватне спілкування під час проведення негласних слідчих розшукових дій (статті 258–266 КПК України).

Без сумніву, право на недоторканність приватного життя характеризується такою ознакою, як конфіденційність. Таким чином, це право охоплює ті сфери життєдіяльності людини, які є невіддільними від її носія та які особа бажає зберігати у таємниці, не хоче їх розголошувати. Це стосується й недоторканності житла, оскільки у ньому, власне, й міняє приватне життя особи, у житлі можуть міститися ті речі, предмети, дані, які є носіями інформації про приватне життя. А отже, недоторканність житла, на нашу думку, слід визнавати компонентом права на недоторканність приватного життя.

У тих випадках, коли виникають суперечності між інтересами індивіда та суспільства щодо того чи іншого компоненту приватного життя, відповідна проблема повинна вирішуватися виключно у межах правового поля держави, в якій виник такий конфлікт.

Як було зазначено вище, у державі має бути створено належний механізм охорони права на недоторканність приватного життя, у тому числі кримінально-правовими засобами. Слушною є точка зору Г. Горшенкова, який вважав, що кримінальні загрози цьому праву залежно від мети можуть бути таких видів: 1) спричинення шкоди як самоціль (наприклад, незаконне поширення відомостей про приватне життя, тобто певний намір спричинити певній особі будь-яку шкоду); 2) придушення особи як первинна або проміжна мета на шляху до бажаного результату, яка досягається шляхом поширення відомостей про приватне життя особи чи під загрозою поширення таких відомостей; 3) введення в оману особи як первинна або проміжна мета на шляху до бажаного результату, яка досягається обманним шляхом; 4) втягнення в антигромадську діяльність (у цьому випадку погроза спричинення шкоди може мати як прихований, так і відкритий характер) [16, 167–169].

Таким чином, на нашу думку, право на недоторканність приватного життя особи може бути порушене «класичними» злочинами. Відповідно до КК України до них належать: розголошення відомостей про проведення медичного огляду на виявлення зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби (ст. 132); незаконне розголошення лікарської таємниці (ст. 145); порушення недоторканності житла (ст. 162); порушення таємниці листування, телефонних розмов, телеграф-

ної чи іншої кореспонденції, що передаються засобами зв'язку або через комп'ютер (ст. 163); розголошення таємниці усиновлення (удочеріння) (ст. 168); порушення недоторканності приватного життя (ст. 182). Кожен із них порушує певний компонент права на недоторканність приватного життя, що виокремлювалися вище.

Попри те право на недоторканність приватного життя може порушуватися і вчиненням тих злочинів, які полягають у впливі на потерпілого шляхом шантажу або розголошенням відомостей, які він або його близькі родичі бажають зберегти у таємниці (або які їх (його) ганьблять). Адже у такому разі винуватий намагається досягнути того, щоб потерпілий або вчинив злочин, або виконав те, що від нього вимагають, порушуючи при цьому право на недоторканність приватного життя. Відтак, на нашу думку, до злочинів, що належать до цієї групи, відповідно до КК України слід віднести торгівлю людьми або іншу незаконну угоду щодо людини, вчинену з використанням шантажу (ст. 149); примушування до вступу в статевий зв'язок, поєднане з погрозою розголошення відомостей, що ганьблять її (його) чи близьких родичів (ч. 2 ст. 154); вимагання з погрозою розголошення відомостей, які потерпілий чи його близькі родичі бажають зберегти в таємниці (ст. 189); втягнення особи у вчинення терористичного акту або примушування до

вчинення терористичного акту з використанням шантажу (ст. 258¹); втягнення особи в заняття проституцією або примушування її до зайняття проституцією з використанням шантажу (ст. 303); примушування свідка, потерпілого, експерта до відмови від давання показань чи висновку, а також до давання завідомо неправдивих показань чи висновку шляхом погрози розголошення відомостей, що їх ганьблять (ст. 386).

Підбиваючи підсумки, можна зробити такі основні висновки:

1) право на недоторканність приватного життя має характеризуватися такими основними ознаками, як індивідуальність (тобто стосується конкретної людини, сфери її життєдіяльності); законний характер; конфіденційність; втручання у реалізацію цього права може мати місце лише з підстав, визначених міжнародними документами та законодавством України;

2) кримінальна відповідальність за КК України настає у разі порушення таких компонентів права на приватність: порушення недоторканності приватного життя (статті 132, 145, 149, ч. 2 ст. 154, 182, 189, 258¹, 303, 386); порушення недоторканності сімейного життя (ст. 168); порушення недоторканності житла або іншого володіння особи (ст. 162); порушення недоторканності приватної кореспонденції (ст. 163).

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. *Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Жашківської районної ради Черкаської області щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 32, частин другої, третьої статті 34 Конституції України від 20 січня 2012 р.* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12>.
2. *Серьогін В. О.* Прайвесі як право «бути залишеним у спокої» // *Право і безпека*. — 2010. — № 3. — С. 6–9.
3. *Alan F. Westin.* *Privacy and Freedom*. — New York, 1968. — 487 p.
4. *Загальна декларація прав людини від 10 грудня 1948 р.* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
5. *Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 р.* [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_043.

6. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
7. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
8. Котиева Л. И. Частная жизнь как юридическая категория // Юридический мир. — 1997. — № 9. — С. 18–19.
9. Цадыкова Э. А. Конституционное право на неприкосновенность частной жизни: сравнительно-правовое исследование : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. — М., 2007. — 21 с.
10. Мамедов С. Н. Механизм реализации конституционного права каждого на неприкосновенность частной жизни в Российской Федерации : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. — М., 2007. — 23 с.
11. Петрухин И. Л. Личная жизнь: пределы вмешательства. — М., 1989. — 192 с.
12. Серьогін В. Зміст і обсяг права на недоторканність приватного життя (прайвезі) // Вісник Академії правових наук України. — 2010. — № 4. — С. 88–97.
13. Романовский Г. Б. Право на неприкосновенность частной жизни. — М., 2001. — 312 с.
14. Король І. Б. Охорона недоторканості приватного життя: кримінально-правові та кримінологічні аспекти : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.08. — Л., 2015. — 235 с.
15. Про запобігання корупції : Закон України від 14 жовтня 2015 р. № 1700-VII [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
16. Горшенков Г. Г. Антикриминальная безопасность личности. — Н. Новгород, 2006. — 293 с.

REFERENCES

1. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy u spravi za konstytutsiinym podanniam Zhashkivskoi raionnoi rady Cherkaskoi oblasti shchodo ofitsiinoho tlumachennia polozhen chastyn pershoi, druhoi statii 32, chastyn druhoi, tretoi statii 34 Konstytutsii Ukrainy vid 20 sichnia 2012 r. [The decision of the Constitutional Court of Ukraine on case on the constitutional representation of Zhashkovsky regional council of the Cherkassk region of rather official interpretation of provisions of parts of the first, second article 32, parts of the second, third article 34 of the Constitution of Ukraine of January 20, 2012]. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-12>.
2. Serohin V. O. Praivesi iak pravo «buty zalysheny u spokoii» [Private as the right «to be left alone»], *Pravo i bezpeka*, 2010, no. 3, pp. 6–9.
3. Alan F. Westin. Privacy and Freedom, New York, 1968, 487 p.
4. Zahalna deklaratsiia prav liudyny vid 10 hrudnia 1948 r. [The Universal Declaration of Human Rights of December 10, 1948]. Available at: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
5. Mizhnarodnyi pakt pro hromadianski i politychni prava vid 16 hrudnia 1966 r. [The International Covenant on Civil and Political Rights of December 16, 1966]. Available at: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_043.
6. Konventsiiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod vid 4 lystopada 1950 r. [The convention on human rights protection and fundamental freedoms of November 4, 1950]. Available at: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
7. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996 r. № 254k/96-VR [The Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 № 254k/96-VR]. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
8. Kotieva L. I. Chastnaya zhizn kak yuridicheskaya kategoriya [Private life as legal category], *Yuridicheskii mir*, 1997, no. 9, pp. 18–19.
9. Tsadykova E. A. Konstitutsionnoe pravo na neprikosnovennost chastnoy zhizni: sravnitelno-pravovoe issledovanie [Constitutional right on personal privacy: comparative and legal research], Moscow, 2007, 21 p.
10. Mamedov S. N. Mekhanizm realizatsii konstitutsionnogo prava kazhdogo na neprikosnovennost chastnoy zhizni v Rossiyskoy Federatsii [The mechanism of realization of constitutional right of everyone on personal privacy in the Russian Federation], Moscow, 2007, 23 p.
11. Petrukhin I. L. Lichnaya zhizn: predely vmeshatelstva [Private life: intervention limits], Moscow, 1989, 192 p.
12. Serohin V. Zmist i obsiah prava na nedotorkannist pryvatnoho zhyttia (praivesi) [Content and volume of the right for personal privacy], *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*, 2010, no. 4, pp. 88–97.
13. Romanovskiy H. B. Pravo na neprykosnovennost chastnoi zhyzny [Right for personal privacy], Moscow, 2001, 312 p.
14. Korol I. B. Okhorona nedotorkanosti pryvatnoho zhyttia: kryminalno-pravovi ta kryminolohichni aspekty [Protection of personal privacy: criminal and legal and criminological aspects], Lviv, 2015, 235 p.
15. Pro zapobihannia koruptsii: Zakon Ukrainy vid 14 zhovtnia 2015 r. № 1700-VII [About prevention of corruption: The law of Ukraine of October 14, 2015 № 1700-VII]. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.
16. Gorshenkov G. G. Antikriminalnaya bezopasnost lichnosti [Anti-criminal safety of the personality], Niznii Novgorod, 2006, 293 p.

Присяжнюк І. І. Недоторканність приватного життя як об'єкт кримінально-правової охорони

Анотація. Розглядаються особливості кримінально-правової охорони права особи на недоторканність приватного життя. Виокремлено його основні ознаки. Зроблено висновок, що кримінально-правова охорона права на недоторканність приватного життя стосується охорони недоторканності приватного життя, сімейного життя, житла або іншого володіння особи, приватної кореспонденції. З урахуванням цих компонентів запропоновано перелік злочинів, які посягають на право людини на недоторканність приватного життя.

Ключові слова: право на недоторканність приватного життя, недоторканність, приватне життя, сімейне життя, житло або інше володіння особи, приватна кореспонденція, кримінально-правова охорона.

Присяжнюк И. И. Неприкосновенность частной жизни как объект уголовно-правовой охраны

Аннотация. Рассматриваются особенности уголовно-правовой охраны права человека на неприкосновенность частной жизни. Выделены его основные признаки. Сделан вывод, что уголовно-правовая охрана права на неприкосновенность частной жизни касается охраны неприкосновенности частной жизни, семейной жизни, жилища или иного владения лица, частной корреспонденции. С учетом этих компонентов предложен перечень преступлений, посягающих на право человека на неприкосновенность частной жизни.

Ключевые слова: право на неприкосновенность частной жизни, неприкосновенность, частную жизнь, семейную жизнь, жилье или иное владение лица, частная корреспонденция, уголовно-правовая охрана.

Prysiazhniuk I. Personal Privacy as Object of Criminal Legal Protection

Annotation. The features of criminal protection of the right to privacy. Thesis there is determined its main features. It is concluded that the criminal-legal protection of the right to privacy concerning the protection of privacy and family life, home or other property, private correspondence. With these components proposed list of crimes that infringe on the human right to privacy.

Key words: right to privacy, integrity, privacy, family, home or other property, private correspondence, criminal legal protection.